

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty

Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph. D., a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný neposkytl na její žádost ze dne 14. 12. 2018, podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), všechny požadované informace, a proto navrhla, aby soud vydal rozsudek, kterým uloží žalovanému vydat do patnácti dnů od právní moci rozsudku

rozhodnutí o žádosti žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 14. 12. 2018 a uloží žalovanému zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že žádostí ze dne 14. 12. 2018 žádala o 1. poskytnutí písemnosti, kterou žalovaný vyrozuměl stěžovatele o výsledku přezkoušení způsobu vyřízení stížnosti ze dne 26. 3. 2014 na postup Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu, ve věcech č. j. MU-VEJ/1592/2013/Sú-VI a č. j. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI (dále jen „stížnost 1“) a 2. poskytnutí písemnosti, kterou žalovaný vyrozuměl stěžovatele o výsledku přezkoušení způsobu vyřízení stížnosti ze dne 18. 12. 2014 na postup Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu – nedostatečný způsob přezkoušení nedodržování podmínek zkušebního provozu (dále jen „stížnost 2“). Žalobkyně obdržela dne 28. 12. 2018 od žalovaného přípis, v němž je uvedeno, že vyžádanou informaci poskytuje. K přípisu byly přiloženy dva dokumenty, a to dvě sdělení ze dne 25. 10. 2017, která obsahují sdělení žalovaného ke stížnosti 1 a stížnosti 2, ale neobsahují sdělení o výsledku přezkoušení, jak o něj žádala žalobkyně. Požadovaná informace tak nebyla poskytnuta, neboť předmětem žádosti bylo poskytnutí písemností, kterými žalovaný vyrozuměl stěžovatele o výsledku přezkoušení způsobu vyřízení stížnosti 1 a stížnosti 2. Poskytnuté písemnosti však neobsahují vyrozumění stěžovatele o výsledku přezkoušení stížnosti podle § 175 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ale namísto toho obsahují vyrozumění o tom, že přezkoušení není možné. Pokud přezkoušení není možné, pak logicky nemohlo být provedeno a stěžovatel logicky nemohl být vyrozuměn o výsledku takového neprovedeného přezkoušení. Žalovaný tak poskytl jinou informaci, než která byla předmětem žádosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že postup žalovaného prošel v rámci podané stížnosti přezkoušením Ministerstva pro místní rozvoj, které rozhodnutím ze dne 18. 1. 2019 postup žalovaného potvrdilo s tím, že informace byla žalovaným poskytnuta a na této skutečnosti nic nemění ani to, že obsah informace neodpovídal představám žalobkyně. Měl za to, že informace byly poskytnuty.

Replika žalobkyně

4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že přezkoušení způsobu vyřízení stížnosti provádí správní orgán, který je nadřízen správnímu orgánu, který vyřizoval stížnost. Podle odborné literatury se nadřízený správní orgán v rámci přezkoušení způsobu vyřízení stížnosti musí zabývat formálními otázkami postupu podřízeného orgánu a také podstatou a důvodností samotné stížnosti. V písemnostech, které žalovaný žalobkyni poskytl, se však uvedenými otázkami žalovaný vůbec nezabývá. Ze svého pohledu se jimi ani logicky zabývat nemůže, neboť vychází z předpokladu, že vzhledem k uplynulé době není přezkoušení možné. Tento předpoklad však není správný a nemá právní význam, neboť povinnost k přezkoušení vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 7 správního řádu není podmíněna dobou uplynulou od vyřízení stížnosti.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem vyjádřili souhlas.
6. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvysledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
7. Z práve uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobkyni vyhovět.
8. Po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná.
9. Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný na žádost žalobkyně ze dne 14. 12. 2018 (viz shora) zaslal žalobkyni sdělení, ve kterém uváděl, že podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ mu informace poskytuje a ke sdělení přiložil dvě sdělení adresované právnímu zástupci žalobkyně ze dne 25. 10. 2017, kterými bylo reagováno na Žádost o přeshetření způsobu vyřízení stížnosti z 26. 3. 2014 na postup Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu, ve věcech č. j. MU-VEJ/1592/2013/Sú-VI a č. j. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI a na Žádost o přeshetření způsobu vyřízení stížnosti z 18. 12. 2014 na postup Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu ve věci šetření nedodržování podmínek zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“. V odůvodnění obou sdělení je uvedeno, že zpětně prověřit šetření, které stavební úřad provedl před více jak třemi lety není v současné době možné, stejně jako posouzení, zda tyto stížnosti byly oprávněné.
10. Předmětem přezkumu je to, zda žalovaný má povinnost vyřídit žádost žalobkyně o informace ze dne 14. 12. 2018, neboť jí dle žalobkyně nebylo zcela vyhověno.
11. Podle § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

12. Z InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a), c) InfZ], nebo žádosti vyhoví, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ].
13. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016–40; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016–390, www.nssoud.cz).
14. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“
15. Účelem InfZ je úprava poskytování informací evidovaných povinnými subjekty veřejnosti (srov. § 1 InfZ), tento zákon však neslouží k revizi nebo kontrole předchozích postupů či rozhodnutí správních orgánů. Žalobkyně se v projednávaném případě dožadovala výsledků přešetření, ačkoliv z poskytnutých sdělení je patrné, že přešetření nebylo provedeno s ohledem na uplynulý čas. Žalobkyně evidentně nesouhlasí s tím, že by plynutí času na možnost přešetření postupu podřízeného městského úřadu mělo mít jakýkoliv vliv. K přezkumu správnosti závěrů a postupu žalovaného ve věci přešetření způsobu vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 7 správního řádu však InfZ neslouží. Předmětem posuzování soudu v daném případě není kvalita či správnost poskytnutých informací, ale pouze to, zda byly informace v plném rozsahu poskytnuty. Tvzení žalobkyně se tak do značné míry mýlí s předmětem přezkumu. Pokud však žalobkyně měla snad za to, že vzhledem k absenci existence výsledku přešetření měla být její žádost odmítnuta podle § 15 odst. 1 InfZ, soud se ani s tímto názorem neztotožňuje, neboť žalovaný volil řešení spočívající v poskytnutí informací, z nichž je patrné, že přešetření nebylo konáno (soud ponechává stranou, že žalobkyně žádala sdělení z řízení, jehož byla sama iniciátorem a zároveň adresátem, prostřednictvím právního zástupce, poskytnutých sdělení). Soud konstatuje, že žalovaný se při volbě mezi možnostmi odmítnout poskytnutí informací a poskytnutím informací řídil principem, že informace se poskytují, a žalobkyni se tak fakticky dostala k odpovědi na její otázku, jaký byl výsledek přešetření. V daném případě se přešetření nekonalo a tato informace byla žalobkyni správně poskytnuta, neboť vyplývá z poskytnutých sdělení.
16. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že u žalovaného neshledal nečinnost ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., a tudíž předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a výrokem I. rozsudku ji podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
17. Současně soud v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. října 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu